Astrid Göransson

GG och dom andra

Krognoshuset · 17 oktober - 22 november 2026

UTSTÄLLNINGSDOKUMENTATION

GG och dom andra

17 oktober - 22 november 2026 · Krognoshuset, Lund

Vår mor var helt uppfylld av heminredning, dvs ”att ändra om”. Kanske varje vecka, eller i alla fall en gång i månaden, kasades den mäktiga chiffonjén framåt på en trasmatta för att slutligen en vacker dag lyftas över tröskeln. Ut, ut ur huset. Aldrig kom den åter. Därför bestämmer jag mej nu för att inkarneras som denna feta möbel proppad med berättelser både åtkomliga och oåtkomliga.

Astrid Göransson är född 1956. Hon bor och arbetar i Maglaby, Skåne och är utbildad på Konstfack i Stockholm, Malmö Konstskola Forum och Konsthögskolan Valand i Göteborg. Hennes konst är i grunden starkt personlig och sammanhållen av en existentiell och medmänsklig nyfikenhet som prövar sig fram i mötet med det främmande. Astrid Göransson är uppmärksammad för sina animationer och sina offentliga verk. Hon arbetar också med installationer som innefattar skulptur, animation, teckning och måleri. Astrid Göransson är medlem i konstnärsgruppen Aura.

För mer information om konstnären: www.astridgoransson.se

Bror I-XXVII

2026 · 27 torrnålsgravyrer · 30 × 40 cm · Upplaga 3

Foto: David Skoog. © Astrid Göransson.

Bror V

2026 · Torrnålsgravyr · 30 × 40 cm · Upplaga 3
Foto: David Skoog. © Astrid Göransson.

Bror XV

2026 · Torrnålsgravyr · 30 × 40 cm · Upplaga 3
Foto: David Skoog. © Astrid Göransson.

Bror XVI

2026 · Torrnålsgravyr · 30 × 40 cm · Upplaga 3
Foto: David Skoog. © Astrid Göransson.

Bror XVIII

2026 · Torrnålsgravyr · 30 × 40 cm · Upplaga 3
Foto: David Skoog. © Astrid Göransson.

Bror XXI

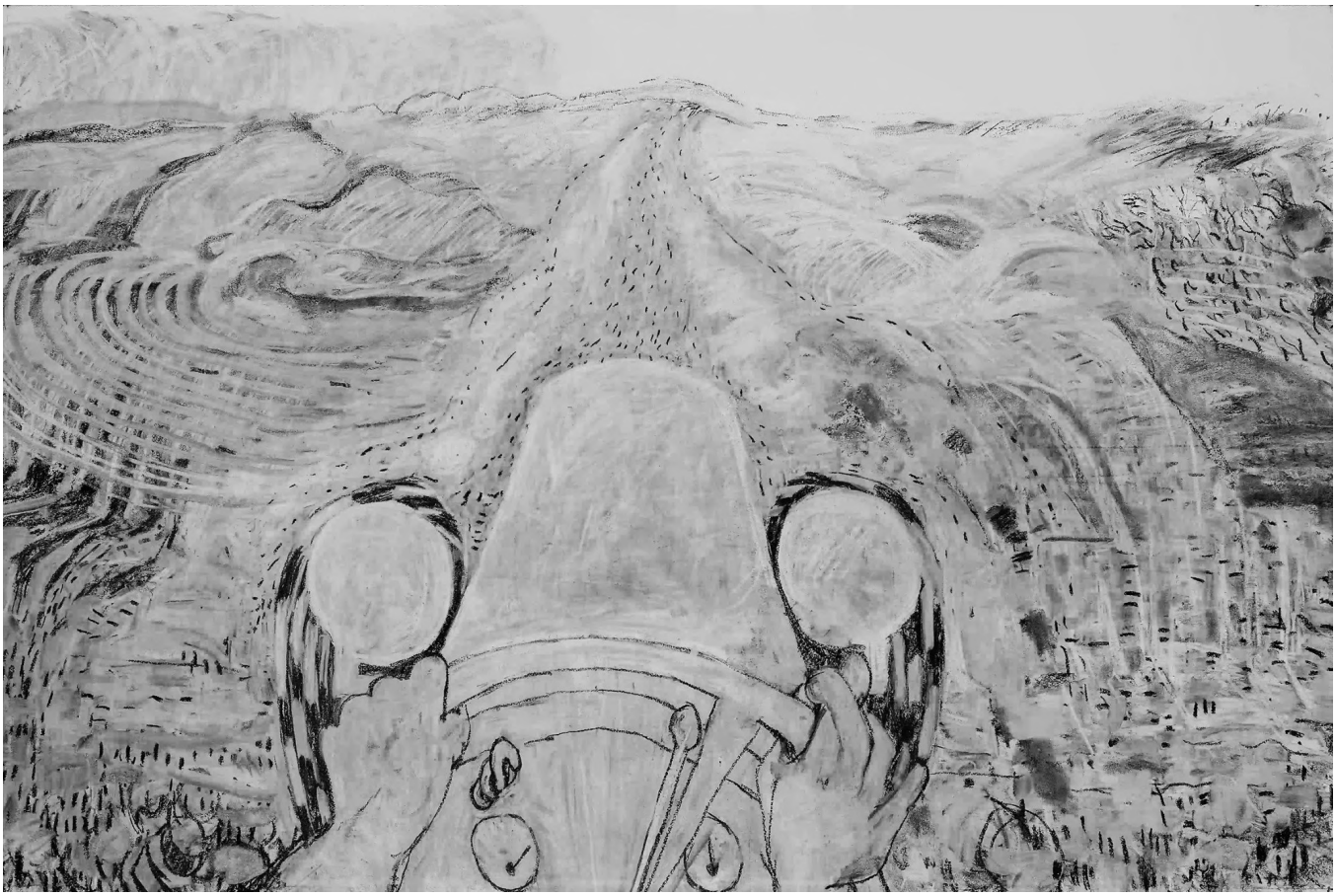
2026 · Torrnålsgravyr · 30 × 40 cm · Upplaga 3
Foto: David Skoog. © Astrid Göransson.

Bror XXVI

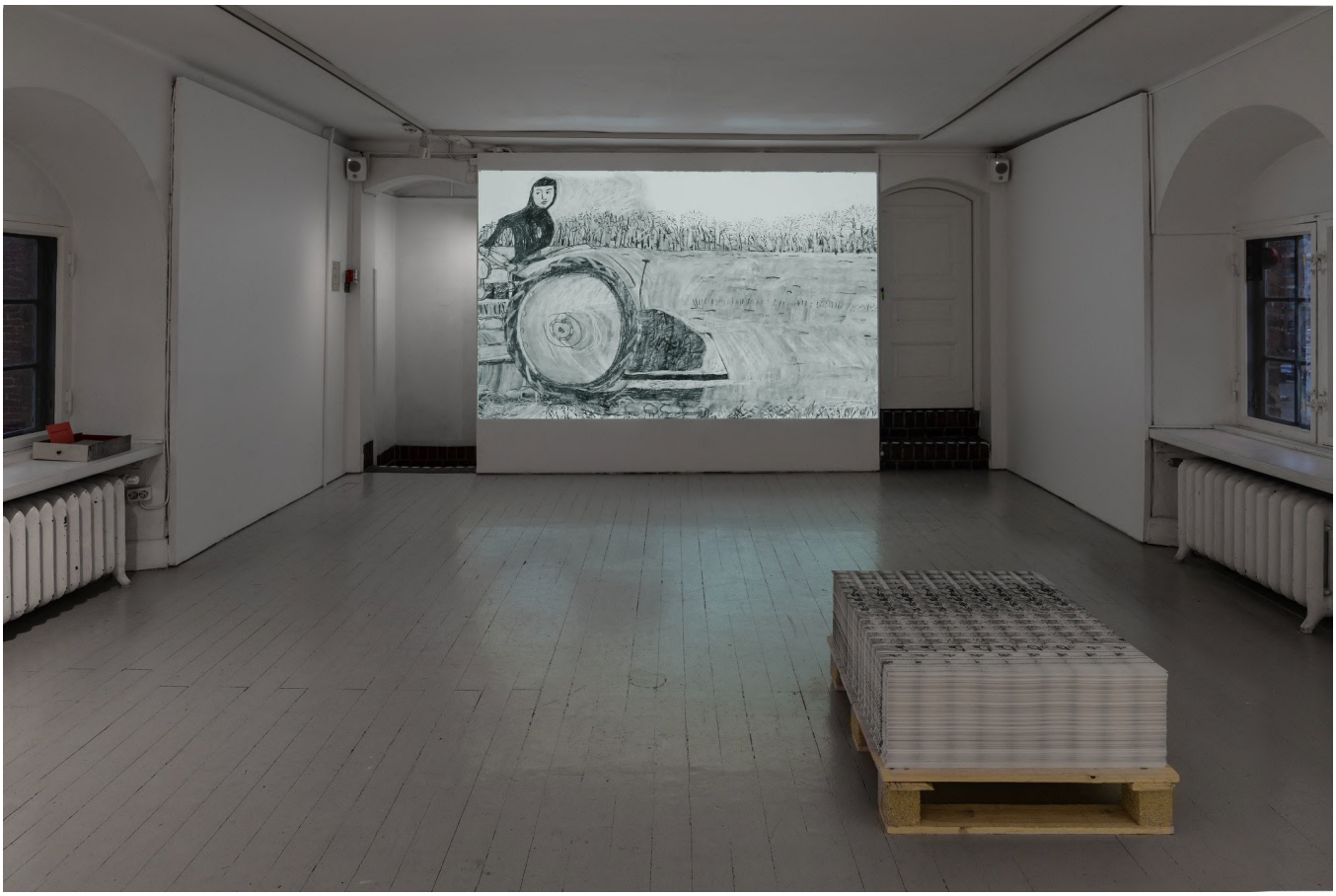
2026 · Torrnålsgravyr · 30 × 40 cm · Upplaga 3
Foto: David Skoog. © Astrid Göransson.

Grusa

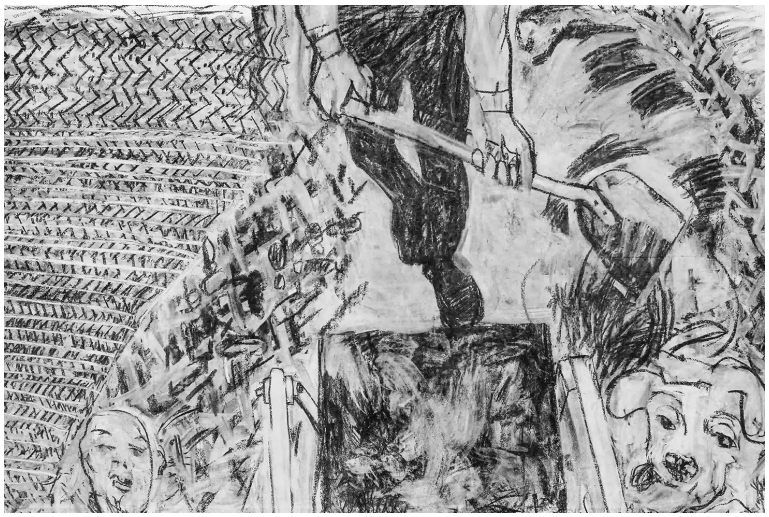
2026 · Kolanimation · HD video · 02:48 min · Upplaga 3
Musik/ljud: Carin Blom. Stillbild. Foto: David Skoog. © Astrid Göransson.

Grusa · Installationsvy

2026 · Kolanimation · HD video · 02:48 min · Upplaga 3
Musik/ljud: Carin Blom. Foto: David Skoog. © Astrid Göransson.

Grusa · Stillbilder

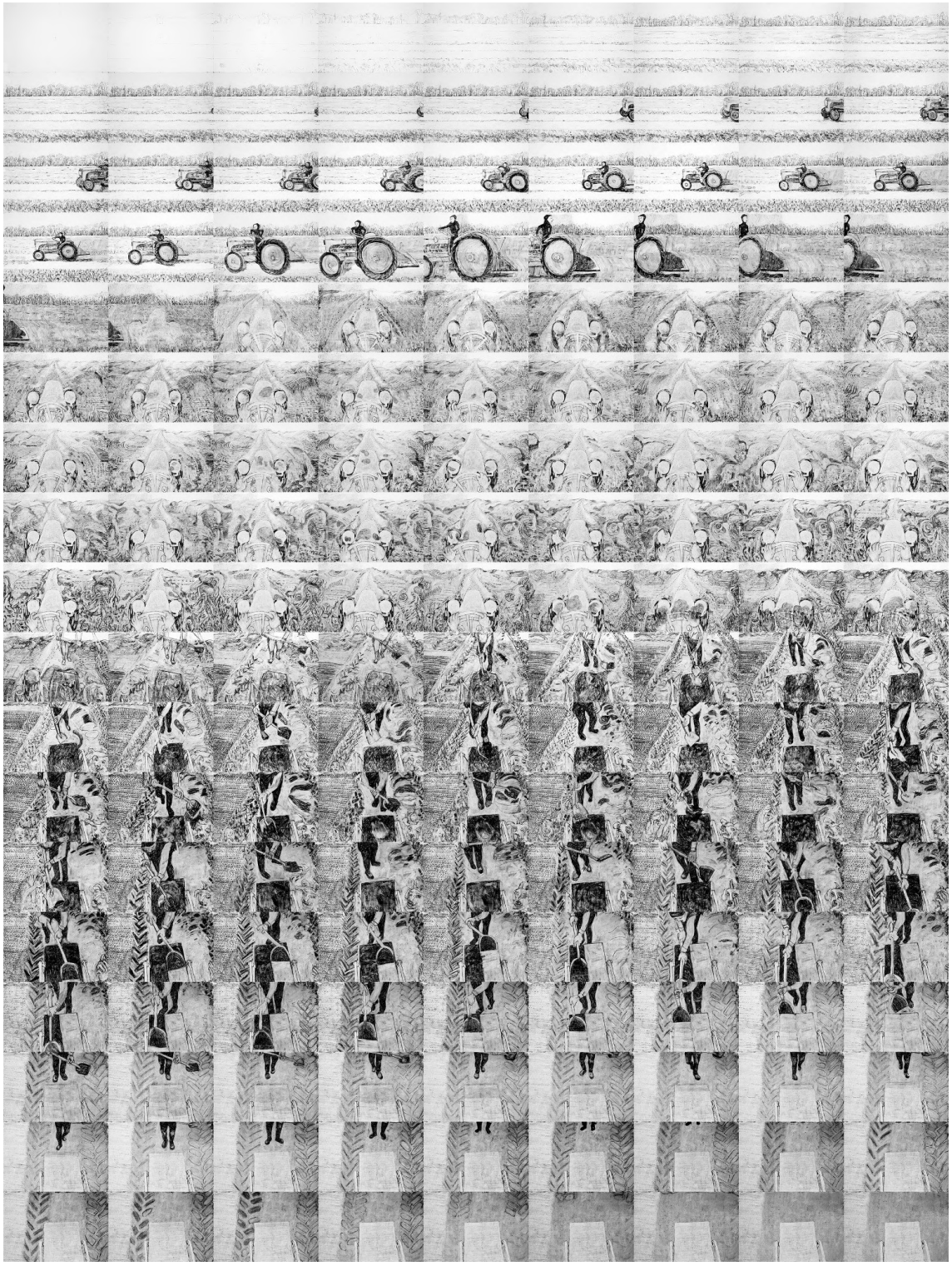

Stillbilder ur Grusa, 2026. © Astrid Göransson.

Grusa · Affisch

63 × 84 cm
© Astrid Göransson

Tulpanmålningar

Fyra tulpanmålningar, entréplan · 30 × 40 cm · Inlånade målningar utförda 1950 i klass 2 på Kvidinge skola, lärare Elsa Jönsson · Foto: David Skoog © Astrid Göransson.

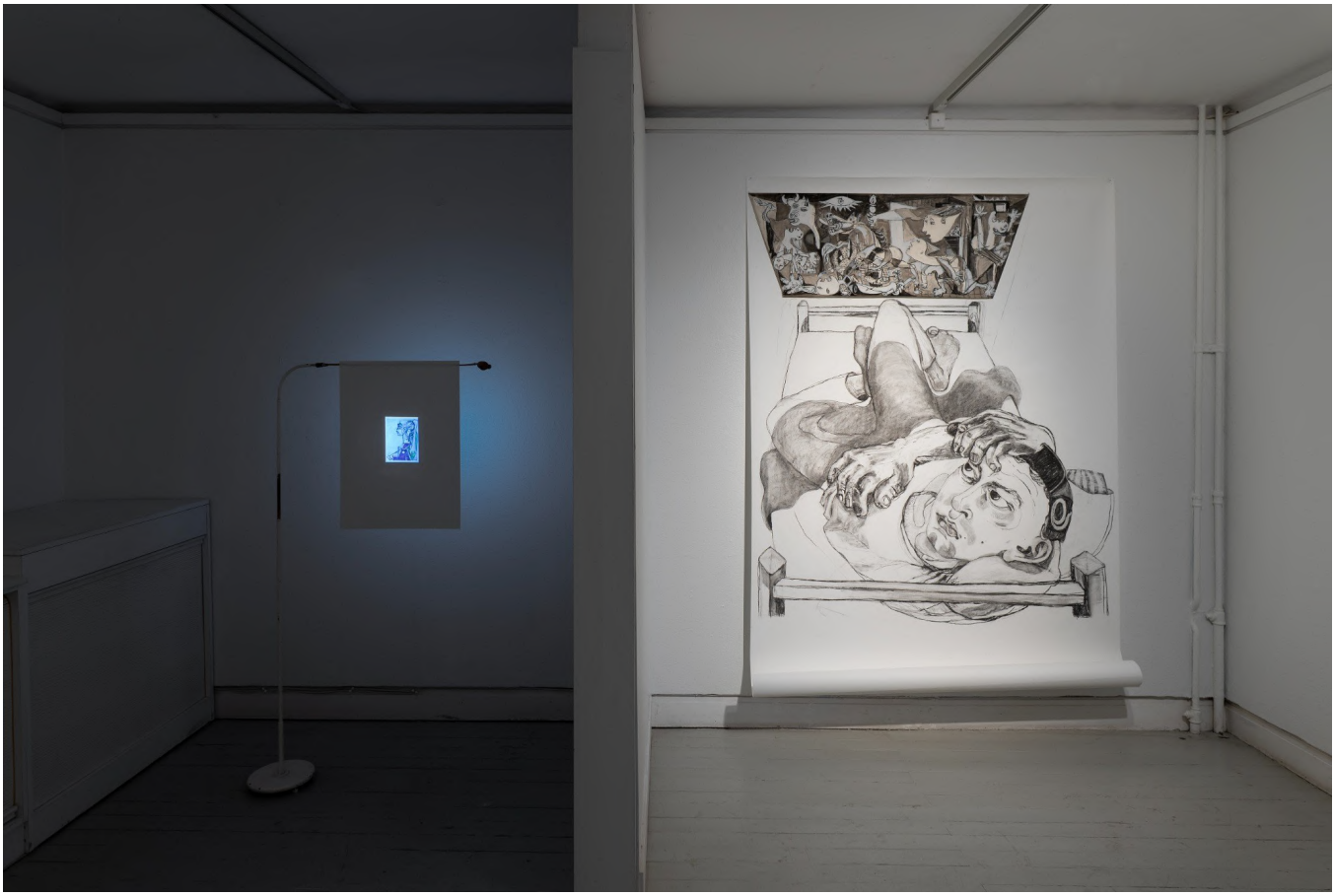
Heminredning

2026 · Kol och tusch på papper · 150 × 220 cm
Kritanimation · HD video · 04:25 min

Foto: David Skoog. © Astrid Göransson.

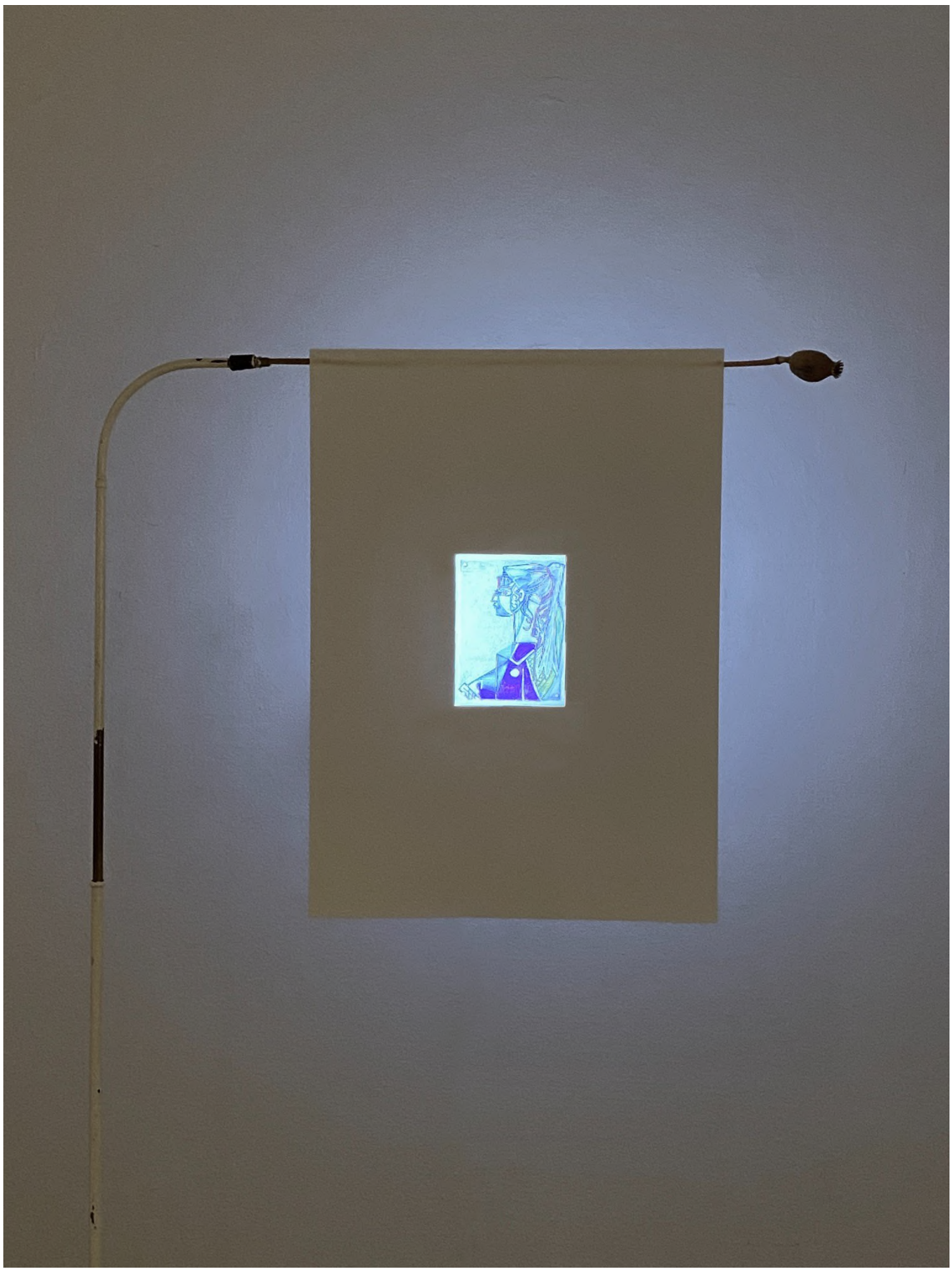
Heminredning · Hela installationen

2026 · Kol och tusch på papper · 150 × 220 cm
Kritanimation · HD video · 04:25 min

Foto: David Skoog. © Astrid Göransson.

Heminredning · Installationsvy

2026 · Kritanimation · HD video · 04:25 min

© Astrid Göransson

Jag klistrar, jag klistrar!

2026 · EPS plast, textil, vävlim · 165 × 165 × 165 cm

Foto: David Skoog. © Astrid Göransson.

Provinsialläkaren

2026 · Temperamålning på pannå, stativ i metall · 40 × 50 cm

Foto: David Skoog. © Astrid Göransson.

Ur pärekorgen / en annan historia

Texter 2004-2026 · Astrid Göransson

Här ligger jag, på samma blåa kökssoffa, tänker på alla pigor som också legat här, fast en annan tid.
Dom var i, inte på, som jag.
Men jag är ingen piga?
Mor var piga.
Fast i pärekorgen låg jag, gömde mej – försvann, för att slippa plocka och plocka.
Känner igen, mörker och jord och lukten av potatis.
Och ont gör det när potatisen träffar mej.
– Ligger du där?
– Opp med dej och plocka!

ur samma enekorg hittade jag... en annan historia

Finhallen

Texter 2004-2026 · Astrid Göransson

På gården Nyhem i Kvidinge sträcker sej boningshuset i nordsydlig riktning. Det är nära till taket. Fönstrena är små så ljuset hålls tillbaka. Huset har två ingångar, två dörrar. I den sydliga delen, köksingången och i den nordliga delen, finingången. Innanför köksdörren fanns köksfarstun och innanför finingången fanns finhallen.

Genom köksfarstun passerade jag många gånger dagligen, mellanrummet, där slängde man av sej tofflorna när man skulle in och äta middag. Där krängde jag fort på mej de röda gummistövlarna, när mjölkaspannen skulle hämtas in. På det kalla tegelgolvet stod tofflorna i rader och på krokarna hängde arbetsoveraller, blåkläder, alldeles tomma luktade stallet och jord. Jag stannade aldrig där, köksfarstun var en sluss mellan ute och inne.

Men med finhallen var det annorlunda, där bodde jag. Det var min hall, mitt rum låg innanför. Hallen var lugn, alltid sej lik. Det var mörkt. Bara ljusinsläpp från ytterdörrens fönster. Den var låst. Enstaka gånger vreds nyckeln om (jag klarade aldrig det då) dörren var öppen och främmanden kom in. Mor höll fram galgen till kappan eller överrocken. Hallspegeln med krusidullguldram stod beredd och gästen rättade till locken i pannan eller slipsknuten under hakan. Sedan försvann de stora in i storstugan. Jag hörde dem skratta och tala.

Jag var kvar där i hallen. Doftade in den nya yllerocken eller den ljusa poplinkappan. Tog fram pallen och klättrade upp till hatthyllan. Blåste eller killade mej med fjädern, den var min. Jag provade, herrhatten satt ofta perfekt. Mitt flickhuvud var lika stort.

Flickornas ansikten, de viktiga flickorna på de fem tavlorna som hängde sidan om guldspegeln. De var vackra med ett inåtvänt uttryck. Färgen var brunbeige och med ett gudomligt pastellgult ljus bakom. Inte log dom åt mej. Nej, dom satt och tänkte mest på sej själv. Själv var jag oftast, ensam i den dunkla hallen men med de vackert sorgsna och mej själv som sällskap.

Rättsomdetvar var jag stor och skulle börja i skolan. Nu skulle jag ut, ner till Kvidinge, prata med andra.
– Det är bara att se glad ut, sa Mor.

I många, många år nu har de melankoliska flickansiktena ockuperat mina papper, hårt beskurna. För ungefär 5 år sen log Teresjkova mot mej. Hon var den första kvinnan i rymden. Sen dess kan jag inte lämna leendet. Ler hon mot kameran och mot oss eller skrattar hon för att hon ska erövra rymden?

Hela sommarn har jag klippt ut andra leende flickor. Dom är inte svåra att hitta det finns fullt, överallt. Jag ritar av dom. Som Teresjkova är dom på väg, tittar över kanten. Ett hastigt leende, ett skratt, till dej eller till spegeln. Och ramarna går inte itu, bara för att du är nära.

Hunnaboet

Texter 2004-2026 · Astrid Göransson

Mitt på gården står det, under linden.
Vakthundens hus men den är aldrig där. Det är roligare att springa ute på åkrarna eller sitta med i traktorn.

Huset har blivit mitt istället.
Där i centrum, utan att synas, finns jag.
Jag ligger där inne och hör allt som händer utanför.

Far går till stallet, brorsan tar moppen ner till tröstlösa bethackningen, Mor kallar på katterna för att ge dom äckligt fiskrens i gula emaljskålen.

I mitt hemliga rum. Där är jag osynlig. Ingen bestämmer över mej.
Här inne utför jag arbetet att vakta.
Vakta mina drömmar.

Lera från en åker

Texter 2004-2026 · Astrid Göransson

[…] Det var tidigt på våren. Jag var liten. Far och jag var ute på åkern. Han satte sig på huk, tog en näve jord från marken och sa
– Titta Lillan, det lever.

Rå umbra, var det av jord?

Texter 2004-2026 · Astrid Göransson

På gården Nyhem låg köket vägg i vägg med Pannrummet.

Köksväggen som vätte mot pannrummet var alltid varm, det var skönt att luta sig mot den. Målad från golv till tak med matt mörkgrön färg. Högt upp skrev de upp vad som fattades, vad som skulle inhandlas vid nästa tur till Mohlins Lanthandel i Kvidinge. Nederdelen på väggen var min.

Det var roligt att rita på den varma gröna väggen med den vita skolkritan. Jag längtade till att få börja skolan hos fröken Elsa, som mina stora syskon hade haft men än var det inte dags. Jag var fortfarande liten.

Turen till affären skedde inte så ofta, det mesta fanns faktiskt redan här hemma. Kött, mjölk och ägg fick vi av djuren och vi odlade grönsaker. Vi var många som hjälptes åt med arbetet. Ja, inte jag precis, jag gömde mej för att slippa. Ville inte synas för då fanns det alltid någon som hade en liten bra syssla till mig.

Pannrummet, ett bra ställe. Pannrummet, en passage, ett mellanrum mellan ute och inne. Alla gick där igenom. De såg inte mej. Jag såg dem. Var inte lampan tänd kunde jag lukta vem som gick förbi. Föreställde mig vart de var på väg. Stallet – frysboxen – åkern – maskinverkstan och nån enstaka gång till lantbruksutställningen ELMIA.

Jag känner igen lukterna, nu är de här. De ser inte mej. Jag ser dem.

Tveksamhetens maskinstation

Texter 2004-2026 · Astrid Göransson

Vitkalkade bräder och mycket ljus, en ingång och en annan utgång. På pricken likt hönshuset på gården där vi växte upp. I början på sextiotalet var det och Far levde. Vi står mitt emot varandra på gården, jag skakar sakta, sakta på huvudet men säjer inget. Far stoppar rörelsen genom att trycka äggakorgen mot min kind.
– Du vet väl att det här är din uppgift. Varje dag ska du ge hönsen säd. Se till så att dom har vatten. Ta in äggen utan att tappa dom. Uppfattat? Han fortsätter
– Jag vill inte veta av någon kverulant här på Nyhem, det är din förbannade plikt att hjälpa till även om du bara är en liten tös, dom som inte sköter sina sysslor kommer helt säkert till helvetet. Akta dej!

Sen blev det sjuttiotal. Min bror slog ut väggarna i hönshuset och startade sin maskinstation. Var hönsen blev av minns jag inte.

Sången från Pannrummet

Texter 2004-2026 · Astrid Göransson

Mors stora hand svepte sakta över hela bordet med trasan och bordsskivan blev som ett stort blankt mörkbrunt fält. Jag satte mej och drog ut lådan. Där låg min sax och mina två pappersdockor. Jag stoppade ner K och K i min förklädsficka på magen.

I trädgården var det dimmigt efter regnet. Gräset var alldeles blött. Vi stannade vid den lilla vita grensoffan, den var så bra att leka på. Nu är den en bergochdalbana på Tivoli i Köpenhamn. Kerstin och Katja skrattade och skrek när de kastades runt i banan. Som det killade i våra magar, ja i min också, jag är ju längst fram och kör. Usch, nu kräkte Kerstin limegrönt och Katja kräker ljusgult. En bit bort lyste rutan med sallad gröngrönt. Jag plockade stora blad, ett här och ett där. En liten hög blev det. Några till behövdes. Ett stort blad. Jag bröt av det och där, under bladet, låg någon. Randig i limegrönt och ljusgult och på sidorna, i det svarta, prickar på rad i orange. Den vecklade ut sej och började sakta krypa på min hand och upp längs min underarm.
– Så otroligt grann du är. Vem är du?

Jag sprang genom trädgården mot huset och pannrummet där Mor hängde upp trasor. – Mor titta! Se vad jag hittade bland salladen.
– Lägg den i en ask och vänta så kommer den rätt som det är förvandlas till det vackraste vi sett, världens vackraste!

När jag tittade till larven fanns den inte där. Bara lite skrumpna salladsblad och en underlig hård brun grej som satt fast i askens vägg.
– Den verkar död säger jag till Mor.
– Du får bara vänta... snart visar den sej nog.

Vad hittar man på när man väntar på en hård och lite äcklig puppa som ska bli världens vackraste men som mest liknar en lort.

Efter säkert halva sommarn, jag hade faktiskt glömt min puppa, hjälper jag Mor i pannrummet att putsa allas skor, vi ska på begravning.
– Oj, här ligger ju din ask! Mor är också nyfiken, märker jag. Jag öppnar locket, lite lite.

Innan jag hinner blinka kommer nått stort grått och flyger rakt mot oss, girar och flyger ut genom halvdörren, fladdrar snabbt upp över taket och försvinner.

Jag hann inte se den alls och inte Mor heller.
Va det en fjäril? Va den otroligt vacker?

Provinsialläkaren

Texter 2004-2026 · Astrid Göransson

Som den gången i köket på Nyhem. En mycket varm sommar i början av sextiotalet. Provinsialläkaren, Mor och jag satt bänkade vid köksbordet och väntade på min bror Göran. Mor serverar provinsialläkaren kaffe och jag får dricka gul saft. Det luktar gott med kaffe. Jag sniffar ner i mors mugg och får samtidigt syn på mitt ansikte i brunt och silver. Provinsialläkaren är rödbrusig och slätrakad som alltid. Håret håller sin sidbena på plats med hjälp av generöst med brylcreem, han doftar barberare. Arbetsrocken skiner vitare än vitt och slipsen har ett vackert himmelsblått mönster.
– Men var är Göran, undrar Mor. Det är ju honom som doktorn kommit hit för att prata med.

Just då kommer han inrusande, helt svettig. Rycker upp kylskåpsdörren, fram med mjölkspannen, av med locket och börjar halsa direkt. Han sörplar och dricker fortare än kalvarna i stallet. Provinsialläkaren nickar bekymrat i takt med Görans klunkar, spannen tar fyra liter, nu är den nästan helt upp och ner över hans ansikte och sista mjölken rinner längs halsen och det blir mörkblåa fläckar på Görans skjortbröst. Det sprutar blått från hans ögon rakt mot oss, vi tre vid bordet. – Där ser jag ett, två stora kålhuven och ett lidet!
Men jag! Jag har inte kunnat kåla in mej, e bara en planta som plågas av vinden och regnet! skriker min storebror.

Han springer ut från köket utan att stänga kylskåpsdörren.

Heminredning

Texter 2004-2026 · Astrid Göransson

Alla hade vi våra små rum i boningshuset uppe på loftet på gården Nyhem, som Mor självklart inredde. På Gs pojkrum satte hon upp en stor reproduktion av Picassos Guernica ovanför sängen. Det var sextiotal och jag satt ofta i hans säng och tittade på bilden. På sommaren blev G svårt psykiskt sjuk och fick tvångsintas med polis till S:t Maria i Helsingborg.
– Inte konstigt, grät Mor, det är mitt fel! Det beror säkert på att han legat och tittat på den där fasliga bilden.

Återstoden av den sommaren låg jag alltsomoftast i Gs säng och tittade noga, noga.. Hörde skriken och kände både djur och människor. Berättelsen tog aldrig slut.

Sen blev det höst och G ska få komma hem från Sankta. Innan dess rullade Mor ner Guernica som nu ska förvaras i en mörk papprulle. På snedväggen rullades istället upp en flicka i blå blus och med hästsvans. Sylvette heter hon.

Grusa

Texter 2004-2026 · Astrid Göransson

Grusvägen till och från Nyhem, gården där vi växte upp. Någon dag på våren ska den göras vid. Det betyder att varje hål i vägen ska fyllas med en skoffa grus. Denna bleka vårdag är det Göran, min fjorton år äldre bror som ska grusa vägen. Ingen har tid att hjälpa honom och minst två måste man vara. En som kör traktorn och en som går bakom och fyller igen hålen.
– Där är du ju Lillan, hoppa upp i 35:an! Håll fast i ratten. Det är bara att styra.

Kanske var jag fem sex år och minns att trätofflorna inte nådde ner till pedalerna. Jag kommer ihåg hur jag satt som på en tron och styrde oss fram genom landskapet. Göran gick bakom och det bildades ett vackert mönster av mörka fläckar efter oss. Jag ägde jorden.

Textsamling och bildkrediter

Texterna är hämtade ur Astrid Göransson, TEXTER 2004-2026: GG och dom andra, en samling texter skrivna i anslutning till tio olika verk. Texterna återges från de tillhandahållna katalogsidorna.

Originalutgåva:
© Astrid Göransson 2004-2026
Grafisk form: David Skoog
Tryck: Litografen i Vinslöv
Upplaga: 600

Verkbilder och installationsvyer: Foto David Skoog.
© Astrid Göransson

Dokumentation:
Layout och sammanställning: Behnaz Alebouyeh Semami

www.astridgoransson.se

Är du intresserad av ett verk? Välkommen att kontakta oss via mail för prisuppgifter.